

16. szám.

Ápril. 18-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. —
Kiadó hivatal : Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

A HAL A SZÁRAZ FÖLDÖN

vagy :

A mágnási soiréeba meghítt újságíró.

Közli : a kiszenvedett sajtát elpanaszlása után *Kakas Márton*.

No nézd már : hogy a ménkü ütögessen felé! De csak minden szerencsétlenségnek is én rajtam kell megtörténni! — Most meg már egy meghívó jegyet kapok, hogy jelenjek meg gróf X. ő méltósága soirééján mához egy hétre este 9 $\frac{1}{2}$ órakor. Olyan cifra hajtókás inas hozta, hogy azt gondoltam valami angol consul.

„Barátom, mondék neki, ebben valami tévedésnek kell lenni. — Bizonyos ön felöle, hogy ide küldték? Menjen vissza kérem még egyszer, és kérdezze meg. Én nem szoktam ilyen helyen járni, én nem ismerem se a grófját, se a grófnéját, sőt bizalmasan megvallhatom önnek, hogy még a szobaleányát sem.“

Nem használt semmi kifogás, megesküdtött rá, hogy de bizony ideküldték, ausdrücklich

kifejezve, hogy olyan ember vagyok, a ki újságot ír. — Ime a hír átka, barátom!

Nagy zavaromban egészen elfeledkeztem a társadalmi convenientiáról, hogy ilyenkor borralalót kell adni. Kénytelen voltam utána szaladni az inasnak, a ki már a lépcső allján járt : „Héj, hallja! Megálljon! Elfelejtettem. Jöjjön vissza; — vagy ne fáradjon; — tartsa a kalapját; — ezt a tiz krajezárt ni!“

A ficzkó nem hallgatott rám. Már most nem tudom, hogy nem bántottam-e meg? Hát ha még sem inas volt, hanem valami általam eddigelé nem ismert uradalmi házi hivatal? No ha csakugyan valami gentleman volt, mihelyt az estélyen találkozom vele, lovagias elégtételt ajánlok neki.

Valamint az 1861 és 1862-ki, úgy a folyó évi teljes száma példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Már most itt van ni : egy hét mulva jelenjek meg.

De mi a patvarnak híják az embert egy héttel előre, hogy hét nap folyvást nyugtalanítsanak vele? Nem elég lett volna, ha az nap reggel megizenik, mint a politzeynál szokták. Már most én hét nap se enni, se alunni, se dolgozni ne tudjak.

De hogy nem tud az ilyen szerencse olyan embereket érní, mint D. bs., meg V. dn., a kik szeretnek olyan asszonyokat mulattatni, a kikhez semmi közük tovább, s beletanultak már, hogyan kell nem gázolni rá valakinek a selyemruhájára, a kihez az ember közelít. Ezek még örülnének neki.

De mit csináljak én ott?

Ideám sincs róla, hogy mit szoktak csinálni az ilyen magasabb körű dáridókban?

Ha tánczolnak, ahoz én nem tudok; nemo saltat sobrius; inni pedig nem fogok, mert olyankor én mingyárt beleveszek a társaságba. De hátha valami grófné maga jön oda s felszólít a Damenwalzerbe? Azt fogom neki mondani: „Madám, wi wissen Sie tanzen, trei sritt, oder czwei sritt?“ Ha azt mondja: „trei sritt“, én azt mondom: „ich gewohnte nur czwei sritt;“ ha „czweit“ mond, én „treit“ Ez jó expediens lesz.

De hátha nem tánczolnak, mi az ördögöt csinálhatnak akkor? Egyszer voltam életemben valami asszonyi társaságban, ott zálogosdit játszottak s velem státuát állattak. No az szép lesz, ha itt is úgy lesz. Az a sok számar regényíró sem tud leírni egy mágnási soiréet, ugy a hogy van; hogy legalább onnan megtanulhatná az ember.

Valjon esznek is ott, vagy az embernek elébb itthon kell megvacsorálni, s ott csak theát adnak? Bizonyosan nem vacsorálnak, mert fél tizre van az invitatio s felteszik minden emberről, hogy már akkora megvacsorált. Ezt egyébiránt még szeretem, mert kinevetnének vele, ha látnák, hogy nem tudok balkézzelel enni. — Csak el ne felejténém, hogy az nap ne használjak fokhagymát a rostélyos mellé! Az ugy hiszem, megéreznék rajtam.

De hát az öltözettel hogy lesz?

Az ördög tudja ezt kitalálni!

Kell oda kardot kötni? Tudja a fránya! Vagy talán frakkot kell öltetni? No hiszen az is van egy. De hát a kalappal mit csinál az ember? Beviszi, vagy ottkinn hagyja? a hóna alá nyomoritja, vagy egész este a kezében tartja, vagy van valami fogas a salonban, a mire azt fel szokás akasztani?

Ördög mennykü! hát a házi asszonynak kell-e kezet csókolni? Ez a földolog

Tulajdonképen ki is fog engem bemutatni? A színpadon láttam már egy nehányszor, hogy az érkező vendégek neveit az inas kiáltotta be; hanem az lehetetlen, hogy így legyen; hogy mikor legjobban zongoráznak, discourálnak, az inas széttárja az ajtót, s beordítson: „gróf Stiribuczky Hamilcár akar még idejöni! — beeressem?“ Már magamnak kell magamat bemutatnom. De hogyan? Miről ismerem meg a sok közül, hogy melyik a háziasszony? Csak nem kérdezhetem sorba minden krinolintól: „instálom, én gróf X-né asszonyságot keresem nem a tensasszony az?“

Hogy mint mutatom be magamat; azt már tudom. Magammal viszem a meghívó jegyet, s mikor a házi asszonyság elé érek, kiviszem a zsebemből s bemutatom neki, hogy ime én vagyok; megjelentem. De hátha a portásnál is be kell mutatni a meghívó jegyet s az ott fogja magánál? Az ördögbe, akkor megjárom. Mivel legitimálom magamat odafenn; hogy én vagyok? — Ha akarják, elhiszik, ha nem akarják, nem hiszik.

Jaj, jaj; csak engemet olyan szerencsék ne érnének, a mikre én nem raktam a lutriba.

Hát keztyüt, nyakravalót, mellényt milyen színűt kell öltennem? Itt a bökkenő! Már ebből nem gázolhatok ki máskép, mint hogy négy szem között előveszem azt a D. bs. t, meg a V. dn. t, hogy mitévők lennének hasonló kritikus körülmények között? Azok majd tudnak valamit mondani.

No szépen jártam! Most még kevesebbel vagyok tisztában, mint eddig.

Beszéltem D. bs.-val is, meg V. dn.-val is. Az egyik azt mondta fehér nyakravaló kell, fehér mellény, az attila alul begombolva felül nyitva; tiszta fehér keztyü. A másik azt mondta, fekete nyakravaló kell, arany rojtra, az kilógjon, iblanyszínű mellény és izé: — nadrág, az attilá-

nak felyül begombolva, alul nyitva kell lenni; keztyü szalmaszín, fehérét csak lakodalomban használnak.

Igazodjék el ezen az ember!

Már most akár azt tegyem, hogy az egyik kezemre fehér, a másikra sárga keztyüt húzak. Azt meg elfelejtettem megkérdezni, hogy okvetetlen ujdonat új keztyűnek kell annak lenni, vagy tisztított is megjárja?

A mi a bemutatást illeti, az egyik azt rekomendálta, hogy a mint belépek a szalonba, arra vigyázzak, hogy melyik delnö emelkedik fel előttem könnyedén a pamlagrol; az a háziasszony, ki az elfogadást eként signalizálja. Akkor azelőtt hajtsam meg magamat, s a legelső üres széket, a mit valaki alól kiránthatok, kaparitsam meg és telepedjem mellé, mert azon az estén, mint legújabban bemutatott vendégnek, nekem kell a házi asszonyt mulattatnom. A ki egyébiránt nem beszél máskép, mint francziául.

(Folytatása következik, melyből majdan kisül, hogy mi történt tovább?)

AZ EGYSZERI EMBER ÉS A TYUKSZEM.

(M e s e.)

Az egyszeri embernek volt egy tyukszeme, melyet túlságos *nyomás* által szerzett magának. Mikor jó idő volt, a tyukszeme csak veszteg megvolt, hanem mihelyt valami *rosz idő* következett, azt a tyukszem mingyárt megérezte, s olyankor rettenetesen fáj.

A jámbor ember *lépni* sem tudott vele, sem a *lábára állni* miatta s panaszkodott fünek fának, folyamodott kuruzslókhöz, bábasszonyokhoz, kentefente, flastromozta, áztatta, puhította, de csak azért fáj a tyukszem.

Volt olyan jó barátja, a ki azt tanácsolta neki, hogy ne viseljen olyan szűk csizmát, szüntesse meg a nyomást a fájó részen, mingyárt nem lesz semmi baja. Ennek a szavát nem fogadta meg.

Hanem volt egy másik barátja, a ki azt tanácsolta, hogy késsel kell neki menni a fájós résznek, ki kell vágni. Ennek a tanácsára hallgatott.

Ekkor aztán jól belevágott a tyukszemébe. Ez pedig megint csak neki fáj.

No én meg nem igen tudok többet francziául, mint : „madám, bon zsúr.“ Ez bevezetésnek elég jó: de ha én egész este nem mondok egyebet, mint, „madám, bon zsúr“ akkor a társalgás könnyen monotonná fog válni.

A másik egészen ellenkező utasítást adott. Az mondta, hogy mikor bemegyek soh se köszöngessek se jobbra, se balra, tegyek úgy, mintha otthon volnék, vegyüljek a társaság közé, a mivel az inasok kínálnak, egyem meg, igyam meg : ha azután a háziasszonynak kellem, majd értem küld valakit s bemutatattat magának. Ne is igen válogassam, mit mondjak neki? hanem a mi épen a nyelvemre jő; hisz azok is csak olyan Istenteremtései, mint más, s beszéljek minden emberrel, a ki rám néz, confidenter a hogy illik. Azok tartoznak tudni, hogy én ki vagyok? s a szerencse nem az enyim, hanem az övék.

Ez már okosabban beszélt.

A metszéstől gyuladás állt a sértett lábujjba. Jó barátai azt tanácsolták neki, hogy ne kinlódjék vele sokat, vágassa le azt a kis lábujját, hisz még azért kilencz lábujja marad.

Nem engedett nekik. Nem azért hódította ő meg oly nagy fáradsággal azt a tyukszemet, hogy megváljon tőle. Arrol aztán a gyulladás az egész lába fejére elterjedt.

Jó barátai mondták neki, hogy no már most bokában vágassa el lábát, mert baj lesz. Hisz még azután is marad egy lába, járhat vele.

De már erre épen nem állt rá, hanem tovább is pioczával, köppölyyel, és pokolkövel dühösködött fájós tagja ellen, így remélve azt lázadt állapotából kigyógyítani.

Később azután már térdben kellett volna elválni a lábát. Akkor még inkább nem engedett; míg végre aztán mind a két lábával elment a másvilágra.

Hogy ez a mese nem Muszkaországban történt-e? arrol hallgat az irás.

K—s M—n.

Ki milyen lábon áll?

Az orosz hadi lábra állította magát.

A szerb és török feszült lábon álnak.

A francia és az olasz barátságos lábon állanak egymással.

Egyébiránt a reactio is jó lábon áll.

Blondel a kötél-táncos és az angol ki mindenütt vele jár, arra fogadván, hogy mikor egyszer őt magával viszi át a kötél-en, mégis le fog esni és kitöri a nyakát.

A GÓLYA ÉS BÉKA.

(Mesc. Muszkából.)

Kedves béka, édes béka!
Jer közelebb egy kicsit,
Hadd eszlek meg — mert gyomromban
Igen nagy a deficit.

Mit? megenni? — — törvényvédte
Szabad béka vagyok én!
Resistálok, protestálok,
S végre opponálok én!

Gólya bácsi ezt számba nem vette,
Hanem a békát szépen megette;
S csak a történet jegyzé fel róla,
Hogy igazságtalan volt a gólya.

K—l J—s.

A röthaju szerecsen.

Nem oly régi dolog, hogy épen historiai adomának monlathatnék, hanem mégis megtörtént az e—i collegiomban, mit följegyezni nem épen fölöslég snek látszik.

A mult évtized nem tudom hányadikát irtuk, midőn egy őszi ködös délután a dilecti commilitonesek szokott tanyájukon összegyültek s puff-ra játszták már a sauniglit, ferblit, vagy mit tudom én miféle kártyanemet, mert biz én e mulatság fölkenjői közé nem tartozom — midőn egyike azon gondolatra jő, hogy mint lehetne már most puffra vacsorázni is.

Volt köztök több találékony elme; egyike ezt, másika amazt ajánlá; mignem a legifjabb, a sunyi S. Károly azon üdvös gondolatra jött, hogy hát majd kúrál ő ma vacsorát, hanem engedjék meg nekie, hogy egy órára távozhassek.

Ezzel Károly urfi rögtön szállására siet, vörös haját kezdi frizirozni, azaz, hogy suviczkával feketére kefélni; fest magának szép barna szemöldöt, kis albaszst meg szakálat is ragaszt; fölveszi sárga rézgombos kék frakkját, fölveti carbonári köpenyét, hóna alá vesz két fölvégatlan uj könyvet s megy a könyváruhoz és kérve-kéri: venné meg e pár könyvet tőle mert szegény beteg barátját kíváná inségekben segitni, s neki most nincs pénze.

A jósziü könyvárus a sértetlen könyveket szokott árukon megvevé s a pénzt azonnal ki is fizette.

Ki volt boldogabb most Karinál; dupla lépéssel sietett egyenesen a diák tanyára s már az utcaajtóban kiálta el a „Victoriát.“

A fraterék csak bámészkodtak ideig a belépő s rögtön fel nem ismert metamorphozált Karira, mignem ez megszólalt s az asztalra dobta az 5 forintos bankót. Ekkor ezek elvetvén székeiket, nyakába ugrottak, összevissza ölelgettek, csókolták s hárman is kérdék egyszerre:

— Hol lőtted, hol fogtad kujon e babás bankót? kit főztél le, kit nyomoritottál meg, te röthaju szerecsen!?

— Csak lassan barátim; hagyjatok szóhoz jutnom; meg ne fojts te Imre, ugy szorítsz, hogy alig szuszogok. — Hát az egész varázslat hübnere csak ennyi: Mult héten vásárltam két könyvet X. könyvárusnál — persze hitelben — s most ugyanazon könyveket adtam el neki — persze készpénzért. S ez az egész, és most *menjete*k a „Zöldfá“-ba puffra vacsorázni.

— Mi ... mi ... micsoda?! *menjete*k? hát te, hát az öt forintos bankó?

— Csak lassan a testtel! Végin csattan az ostor, ott leszek én is, mint ismeretlen, csak bátran parancsoljatok.

Elmentek a pajtások a kijelölt helyre, s úgy tetek mint mondva volt; de krajczár nélkül zsebökben

nyugtalan szivvel várták mégis Karit, a kúrálót; — végre megérkezett s mint egészen idegen letelepült a vig czimborákhoz, kikhez már előbb több potyakedvelő is szegődött s most ő kezdé rendelgetni „was gut und theuer ist“ s így vigan lakomáztak, daloltak s az elfogyasztott comedentia ára már többszörösen megáladta a babás bankó értékét, s midőn fizetésre került a dolog, Kari csak tapogatja zsebeit, keresi tárczáját de nem találja, s nagy hűhóval mondja a pincérnek hogy tárczáját honn feledé, hanem fogadja el ez ötforintost *borravalóul*, holnap este kifizeti az egész összeget.

Ekkor elbucsztak Karitól, mint soha sem ismert vig czimborától s örültek még a balek-fogásnak s vicceltek a pincér rovására fölötte.

Kari pedig midőn haza ért, lemosta szépen a a subixot hajáról, szemöldéről, albaszstát levevé s lőn ismét sima arczu, röthaju ifjonez siheder.

Másnap ily természetes pofa-costümjében element a „Zöldfá“-ba ismét, de nem kérte tőle senki a tegnapi vacsora árát s nem is fizette ki mai napig sem.

Igy vacsoráztak puffra a dilecti commilitones-ek.

Gáz és Gáz!

E napokban kecskét [vásároltatott megbizottja által egy nem keresztyén mellbajos kereskedő] a budalegyi svábtól, s másnap midőn ez annak árért bejött s a kereskedő-segédéktől kérte a pénzt mondá:

— I bitt das Geld um die Gáz!

Ezek mondák neki hogy tegnap fizették ki a gáz árát, előmutatván a könyvet is, sőt a belépő főnök is erősíté; de a sváb nem tágit s vitatja, hogy ő nem azon gáz, hanem a budai *fázándli gáz* árát kívánja.

De most az egész segéd-frequentia hangos kacajra fakadt, mert a véletlen ugy hozta magával, hogy kihez a kérés intézve volt épen *Fázándli*-nak neveztetett s azt sem foghatták föl, hogy Pesten mikép fogyaszthatnának budai gázt.

E téveges baklövést azonban a megérkezett totumfac megbizott, Csőri ur, világosítá föl, megértetvén kölcsönösen, hogy nem *légszesz* hanem *kecske* árát kéri a „Fázány-vendéglő“ közelében lakó majoros.

= A. Furesa az mégis, hogy a lengyelek az a maroknyi nép a muszka óriást oly gyakran leteríti!

B. Hát a részeg embert hányszor vágja a földhöz a csöpp borszesz a mi fejébe száll?! — ugy van ott is; a lengyel a *spiritust* a muszka pedig a tetet képezi.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Észlelődéseim a függetlenségről.

Fel nem foghatom, miért hajhászszák az emberek most oly nagyban azt a függetlenséget; — vajmi lehet abban ha valaki senkitől sem függ? — Mit nyertek pl. az afrikaiak hogy most III. Napoleon által függetlenné lettek? — mert tudni való, hogy a suezi csatorna ásatása által már most Afrika semmi összefüggésben sincs Ázsiával, azaz egészen független világrész; azért a szegény négereket csak úgy elviszik rabszolgának mint eddig, s adót csak úgy fog mindenki fizetni mint eddig. — Köszönöm az ily szerencsét! hisz ha házamat körülárkolom, az árokba vizet bocsátok s így minden összeköttetés megszakasztása által magamat elszigetelvén, én is függetlenné tehetem magamat! de mi haszna? ez csak addig tart míg élelmi szereim tartanak, mert ha folytatni akarnám, az éhség vagy árkot ugratna vagy hidat építtetne velem. Hanem hogy az afrikaiakra visszatérjek, meg kell jegyezmem, hogy ezek azt hitték, miszerint Napoleon tervének kivitele után náluk minden ember kétszerte oly gazdag leend mint eddig volt, mert ők így okoskodtak: Afrika most *félsziget* ha pedig a suezi szorost ketté metszik *egész sziget* lesz, azaz, két akkora mint eddig volt; — hanem azért biz ott minden a csak a régi *felségben* maradt, kivéve szemek; ezek két akkora lettek midőn a nagy csalódást látták; — *prosit* nekik a szerencse!

Keletindiában lakott egykor egy angol, a ki oly gazdag volt s annyira szerette a kényelmet, hogy még tüszszenteni is restelt, s ezen munkát egy inasra bízta. Bezzeg sok embertől függött ez az angol! ez már aztán csakugyan függő volt! — de azért még sem ohajtott volna vilá ért sem függetlennek lenni, mert ő így okoskodott bölcsen magában — még pedig nagy röviden: „Igaz, hogy sok cselédtől függök, hanem ők még jobban függenek én tőlem.“ — S mit nyert Diogenes függetlenségével? — sanyaru életet és gunyt! — Bajos mikor az ember már annyira független, hogy minden dolgát maga végzi: pl. csizmáit nadrágját foltozza, lakását a dunapart alatt üti fel stb., a ki semmiféle adót fizetni nem akar, maga fölött semmi *főt* el nem ismer! — ezért az ilyenek aztán magának sincs *feje*!!! — Hát az a sok író, a ki annyira töri magát a függetlenséget kivívni, mit nyer törekvéseivel? azt hogy néha az ellenkezőt éri el, és épen nagyon *függővé* tétetik. — Hát ama bizonyos lap, a ki erővel be akarja hozni a függetlenséget azáltal, hogy ama szót homlokára nyomja minden példánynak — mintha az, a ki kezé-

ben tartja s olvassa függetlenné lenne (?) optikai csalódás s nem egyőbb! Hisz a függetlenségi nyavalya már a gyermekeket is megragadta! a mult ősszel egy előkelő asszonyág kis lánykájával sétálván az utcán, több csirkefogóféle kölyökkel találkoztak, kik szüntelen a földön jártatták szemeket s időnkint mohón kapdosva valami a földön itt-ott elszórt tárgy után, a mi néha, kivált ha kettőnek egyszerre kedvezett a szerencse ugyanazon — szilvamagon nagy czivódásra, poflé s hajczibálásra adott alkalmat. Mit szednek ezek a gyerekek, kérde naif hangon a kis leány anyját. — Szilvamagot mond az anya; — lám édes fiam, ezek már magok keresik kenyeröket, te rád meg mióta költünk, s még sem vagy képes valamit keresni! — Ah! gondolá magában a kis lány, a ki szintén olvasott már az ujságokban s hallott beszélni arról az átkozott függetlenségről: ezek a gyermekek magok keresik kenyeröket, tehát senkitől sem függenek, ergo *függetlenek*! — én pedig nagyon is függök a sok mester s mesternőtől; jobb lesz nekem is szilvamagot szedegetni s eladogatni hadd legyek én is független. Ezzel kapta magát, levett egy bögrét a fogasról s utnak indult. Bezzeg nagy „Aufsehent“ csinált a selyemruhás glacé kesztyüs szilvamagszedő! — De ez nem soká tartott. — Eleinte nagy tiszteletben részesült a többi ügy-társainál, de ez sem tartott soká; — a mint a ruha színe elegyedni kezdett a földszínevel megszűnt a becsület is; utóbb a rendőrségre s onnan ismét haza került a kisasszony, hol aztán ismét örömmel viselte a függőséget. — Így jár mindenki. a ki oly nagyon vágyódik a függetlenség után! Ezzel a függetlenség haszontalanságát eléggé kimutatván s bebizonyítván magamat a különféle — függő s nem függő — olvasók kegyébe ajánlva vagyok alázatos szolgálója.

Német Miska.

Borkorcsolyák.

= *Vevő*. Hát hogy ez a hajnövesztő?

Kereskedő. Ez? 3 forindod egy üveket.

V. Micsoda!? — 3 ft.? — hisz ez *hajmeresztő!*

K. Dehogy ereszti, dehogy ereszti! csak növeszti kérem!

= *Kérdés*. Mi a különbség egy *tök* és egy *tökfeju* közt?

Felelet. A *tök* röldönfutó növény, míg a *tökfeju* soha se kerül oly helyzetbe hogy földönfutóvá lenni kényszerítettének.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

Oraculum. Három dolgok vannak, a melyek kelle-
metlenek. Az első olyan, a mit nem lehet megnevezni,
a másik olyan, a mit nem akarok megnevezni; a
harmadik pedig olyan a mit nem szabad megnevezni.

— A pesti Takarékpénztár számadásából
kitűnik, hogy a múlt évben íróknak és művészeknek
28 ezer pengőt kölcsönözött ki. Hisz ez is igen szép,
de jobb szeretném, ha azt hallanám, hogy írók és
művészek annyit raktak be a takarékpénztárba.

— Nekem van egy igen jó barumetrumom
arra nézve, hogy mint állanak az ügyeink Bécsben?
— Hát mikor a zsidómagyarító egyesület gyűlésén na-
gyon nagy hallgatóság van a felolvasáson; akkor az
ügyeink nagyon jól állanak; — mikor pedig a fel-
olvasáskor csak úgy csilleng billeng az ember, akkor
hátravagyunk.

— A Hölgyfutár valamelyik ujdondása azt
írja, hogy ő biz egy millióért szívesen „átváltoznék
asszonygyárra“ egy huszonegy órára. Ez szép volna *in
praxi!* Valjón meggondolt e mindent?

— A nemzeti színház új esztendeje táncszal
kezdődött. (Ennél hát megfordítva áll a tücsök
hangyaadta tanácsa: „ha télen *nem* énekeltél, nyá-
ron táncolj.“)

— Napoleon herceget Wjelopolszki fia
kihitta párbajra. Nem tudja, hogy fejedelmek házasa-
ságot és párbajt „per procura“ szoktak elintézni?

— Egy lapban azt olvasom, hogy a mióta
az olaszok politizálni tanulnak, azóta egészen kitanu-
ltak az éneklésből. — No iszen tudunk mi —
énekelni.

— No már csakugyan lehetetlen magam-
forma együgyü embernek elmenni ezen a hirlapi
tolvajnyelven; kérlek: az egyik lap azt írja: „az
octoberi férfiak úgylátszik elvben közelítenek a *mar-
tiusi férfiakhoz*; mert a hol csak lehet, mindenütt

utjokban állanak a *februári férfiaknak*; pedig hiába
biznak a *decemberi férfiakban*, mert azok maguk is
sokkal jobban félnek a *septemberi férfiaktól*, mint
hogy mozogni menének.“ — Hol egy csizio? hadd
látom, miket jelentenek ezek a *septemberi decem-
beri* és a többi áspiktusok?

A heverő tőkeről.

Értekezés :

Cselekszi a politikus csizmadia.

Tekintetes publikum!

Ugyhallatszik, hogy nagy panasz adódik azon
körülménynek circumstantiája miatt, hogy tudniillik
házánkban eddigelé nem volnának elégséges *heverő
tökek*. Már én instálom a könyörgést, ha szabad
hozzászólanom a bölcs dissertatióhoz, azt mondó va-
gyok, hogy ha illetéknépen haladnak az állapotok,
mint a hogy neki indulának, majd úgy fordulhat az
dolog, hogy igen sok emberek *mezitláb* fognak járni,
s akkor nem levén a csizmavarratásnak saisonja,
majd leszen a csizmadia műhelyekben *heverő tőke*
elé; a melyek is, ha a közügyek *oltárára* nem is,
de a közügyek kemenczejébe: elég sullyl fognak
nyomatékoztatandni. Ajániván ez indítványomat a
nemzetgazdászok becses figyelmébe.

Két előörsi monolog.

Lengyel kaszás. (Egy nádasban, melyből csak
feje s kaszája látszik ki, s átleskelődik a kozákra.)

Ejnye! nem tudom hol veszi magát az a sok
sáska! — pedig mennyit szurkáltam a kaszára —
bár csak kiirtaná az Isten egy jó csapással ezt az
országos-csapást.

Kozák. (A nádasban vis-a vis.) Az ördög látott
ilyen kaszásokat! mit akar ez? — ki látta azt, télen
kaszálni! — tán bizony még engem akar *rendre*
utasítani.

Hadi bulletin-minta, a mire a muszka katonai növendékeket tanítják.

Az x-i felkelők tökéletesen tönkre vannak téve.
Az Y. osztály (zászlóalj) pompásan viselte ma-
gát s később a gyilkolás s zsákmányolás alkalmával
nagy erélyt fejtett ki.

Részünkről csak egy halott!

Z. város (tartomány) egészen nyugodt.